

mer for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og Rjøbenhavnns 2den Valgkreds (Ussing) have gjort gjældenbe, at det ikke kan være hensigtsmæssigt for Regjeringen selv at være bunden til, at Tillæget falder bort ved Lærerenes Forslyttelse. — Dersom Gageringen ved de lærde Skoler var saaledes som ved saamange andre Embeder, f. Ex. juridiske, at Gagerne ved de forskjellige Skoler vare af forskjellig Størrelse, og hver enkelt Post havde sin bestemte Gage, saa var det naturligt, at et personligt Tillæg til Erstatning for Noget, som blev afløst — her Skolepengene — naar Læreren gik over til en anden Skole, hvor en anden Gagenorm herskede, faldt bort; men saaledes forholder det sig jo slet ikke med Lærernes Lønning. De lønnes over det Hele efter en Scala med en vis Begyndelsesgage uden Hensyn til, ved hvilken Skole de ere ansatte, og denne Gage stiger ved Alderstillæg uden Hensyn til, om de blive ved den bestemte Skole eller ikke. Deraf synes mig at følge, at et personligt Tillæg ikke fornuftigviis kan falde bort, fordi en Lærer kommer til at virke ved en anden Skole, hvor han faaer en Løn, der er grundlagt ved hans tidligere Virksomhed, en Løn, som kun paa Grund af hans længere Tjenesteaalder i Skolevæsenets Tjeneste overhovedet bliver højere. — Jeg troer ikke, at Regjeringen selv kan være tjent med den nævnte Bestemmelse; thi det vil i høi Grad blive vanskeliggjort for Lærerne at søge en Forslyttelse, som man dog maa indrømme i de allerfleste Tilfælde, hvor den stæer, er i Skolevæsenets Løb. Jeg er endog af den Formening, at navnlig jo mere Lærerpersonalet udvikler sig til at bestaae af Mænd, som agte at forblive i Skolevæsenet deres hele Liv, desto vigtigere ja nødvendiggere er det, at de skifte Plads engang og ikke blive paa det samme Sted fra Begyndelsen til Enden. En Lærer kan aabenbart ikke gaae til den betydelige Udgift, som det medfører at flytte fra eet Sted til et andet, naar ikke Et eller Andet i hans Lærervirksomhed eller hans Livsforhold gjør . . . (Tscherning: Ja, hans Livsforhold, hør!) Det ærede Medlem siger „hør“, men ogsaa det, at hans Livsforhold paa en eller anden Maade kunne blive gunstigere eller mere tilfredsstillende for ham ved det forandrede Op-

holdssted, kan virkelig være til Gavn for hans Lærervirksomhed. En Lærer gaaer altsaa ikke til en saadan Forslyttelse, uden at Et eller Andet ved hans Lærervirksomhed bliver fremmet derved, hvilket jo er i Skolevæsenets Interesse, og i alt Fald raader jo Ministeriet over, hvorvidt han maa flytte eller ikke. Derimod, som det nu staaer, vil Ministeriet, selv om det maatte ønske ham forflyttet til et andet Sted, fordi han vil være bedre stillet til at virke der formedelst hans Dygtighed i et vist Sag, vanskeligt kunne lade ham søge Forslyttelse, fordi det ikke med nogen Sikkerhed kan lode ham, at hans personlige Tillæg skal blive ham tillagt, før efterat Forslyttelsen er iværksat, efterat han er gaaet til Udgiften og er flyttet. Ganste vist kan Ministeriet sige: vi ville foreslaae det for Rigsdagen, men det vil da enten blive en reen Sædvane Sag, at Rigsdagen uden Videre tilstaaer det, eller ogsaa vil Ministeriet i flere Tilfælde komme til at stusse en Mand, hvem det ligefrem maa have givet et Løfte. Man maa nemlig ikke vente, at Lærerne paa Risiko af at miste Skolepengevederlaget ville flytte. Dertil er dette for betydeligt, som oftest vel mellem 100 og 200 Rd. aarlig. Det synes mig derfor ganste naturligt, som de 2 ærede Talere have bemærket, at denne Indskrænkning bør falde bort, og jeg vil derfor ønske og skal for mit Vedkommende gjerne deeltage i at stille Endringsforslag derom til næste Behandling. — Med Hensyn til den anden Forandring, der er gjort i Lovforslaget, at der for yngre Lærere søges en anden Regel, da maa jeg ganste tiltræde den, idet jeg fuldkommen anerkjender, hvad den ærede Minister og andre Medlemmer have udtalt.

Winther: Det er naturligviis særdeles tilfredsstillende, at Ministeriet i sit Forslag har taget Hensyn til Thingets tidligere Beslutning i denne Sag; men dette forhindrer dog ikke, at man, naar Sagen ligger for til fornøjet Overveielse, kan udtale sig imod det forelagte og tilraade at tage Beslutninger, der noget afvige fra, hvad der tidligere forelaa. I dette Tilfælde har det for mig været Anledningen til mine Udtalelser, at jeg saaledes paany havde overveiet Sagen. Trykt var Loven jo ikke